

kultura@pobjeda.me

Riječ više

Impresivan repertoar

Pod dirigentskom upravom maestra Grigorija Kraska izvedena su djela trojice ruskih kompozitora: „Ruska vaskršnja uvertira op.36“, Nikolaja Rimskog-Korsakova, zatim „Koncert za violončelo i orkestar br.1. u Es-duru“, Dmitrija Šostakoviča, kao i „Simfonija broj 5. u e-molu“, Petra Iljiča Čajkovskog. Solističku dionicu u „Koncertu za violončelo i orkestar“ tumačio je Srđan Sretenović, docent na Katedri za gudačke predmete Fakulteta muzičke umjetnosti u Beogradu, koji je angažovan i kao vođa grupe violončela u Crnogorskom simfonijskom orkestru.

Koncerti crnogorskih simfoničara u Tivtu i Podgorici

Korak naprijed u zvučnom utisku

Violončelista Srđan Sretenović pokazao je potpunu sigurnost u interpretaciji, dok se u orkestarskoj pratnji sve vrijeme mogla čuti precizna pulsacija

VIRTUOZNO IZVOĐENJE
Sa koncerta u CNP-u

U okviru manifestacije „Novembarski dani kulture“, Crnogorski simfonijski orkestar u ponedjeljak, 24. novembra, održao je koncert na Velikoj sceni tivatskog Centra za kulturu. Dan kasnije, sa istim programom, predstavio se i podgoričkoj publici u Crnogorskom narodnom pozorištu.

Uvertira

Koncert je otvoren „Ruskom vaskršnjom uvertirom“ iz 1888. godine, koju je Rimski-Korsakov napisao u vrijeme kad i svoja zrela djela „Šeherezadu“ i „Španski kapričo“. Djelo je posvećeno Musorgskom i Borodinu, članovima tzv. Ruske petorke, grupe kojoj je pripadao i sam Korsakov. Kompozitor u uvertiri koristi melodije iz ruskog pravoslavnog pjevanja, odnosno zbirke „Obikhod“, i „ugrađuje“ ih u djelo sa nevjerovatnom dubinom, stvarajući živopisan i pomalo bajkovit kolorit. Na početku uvertire, crnogorski simfoničari ubjedljivo dočaravaju svečanu i, u isto vrijeme, misterioznu

atmosferu večeri uoči Vaskrsa. U nastavku, svi članovi orkestra sa potpunom predanošću stvaraju jedan svečaniji karakter i praznično raspoloženje i maestralnim izvođenjem zaključuju uvertiru. Izuzetnoj interpretaciji djela u velikoj mjeri doprinijeli su i solo nastupi u dionicama violine, violončela, trombona, klarineta i flaute. Česte promjene tempa i takta zvučale su sigurno, a maestro Krasko je uspijevao da teksturu djela održava čistom i preglednom, čime je publici u potpunosti omogućio uživanje u bogatoj i prekrasnoj orkestraciji Rimskog-Korsakova.

Duboka koncentrisanost

Nakon uvertire uslijedilo je izvođenje „Koncerta za violončelo i orkestar br.1“, koji je Šostakovič posvetio svom prijatelju Mstislavu Rostropoviču, jednom od najboljih violončelista 20. vijeka. Ovo ostvarenje spada u red izvođački najkompleksnijih koncerata napisanih za ovaj instrument i četvorostavačno je u svojoj koncepciji. Ipak, Rostropovič je kompoziciju nau-

čio za samo četiri dana i premijerno je izveo 1959. godine, zajedno sa tadašnjom Lenjingradskom filharmonijom. Djelo započinje nešto izmijenjenim, ali ipak prepoznatljivim motivom DSCH, čiji su tonovi izvedeni iz inicijala kompozitora. Već nakon odsviranog prvog stava bilo je jasno da će solista, kompletan orkestar i dirigent Grigorij Krasko i u nastavku koncerta funkcionisati kao „jedno biće“. U interpretacija djela, violončelista Srdan Sretenović pokazivao je potpunu sigurnost u interpretaciji, dok se u orkestarskoj pratnji sve vrijeme mogla čuti precizna pulsacija. Izvođenje elegičnog drugog stava karakterisala je Sretenovičeva ekspresivnost u izrazu, kojoj su u velikoj mjeri doprinijeli sjajni nastupi hornistkinje, klarinetiste i sekcije viola. Njegovu, intonacijski čistu interpretaciju koncerta, odlikovala je i duboka koncentrisanost, koja se nije gubila čak ni nakon tehnički delikatne i precizne kadenca (III stav) i direktnog nastupa orkestra u četvrtom stavu. Solista, iako ne svira u

tom momentu, nastavlja da „diše“ sa orkestrom i ubrzo mu se priključuje kroz virtuozno izvođenje finala. Predvođeni maestrom Kraskom, i solista Srdan Sretenović, i svi članovi orkestra uspjeli su da u koncertu dočaraju mračno grotesktno i opor humor Dmitrija Šostakoviča.

Snažno izvođenje

U drugom dijelu koncertne večeri uslijedilo je izvođenje „Simfonije br.5“. Čajkovskog iz 1888. U 19. vijeku, ova godina bila je posebno plodonosna kada je nastanak velikih djela u pitanju. Pored već pomenute simfonije Čajkovskog i uvertire Rimskog-Korsakova, i Dvoržak piše svoju „Simfoniju iz Novog svijeta“, Grig „Pjer Ginta“, Sati „Gimnopedije“ i Maler „Simfoniju br.1“. Djelo Čajkovskog protkano je „sudbinskim motivom“, i započinje izuzetno sugestivnim izlaganjem teme u dionici klarineta. Mračnom raspoloženju prvog stava umnogome je doprinio taman ton u sekcijama violončela i kontrabasa, a precizno vođene melodijske linije u dionicama horne, oboe i fagota, uz snažno i čvrsto izvođenje kompletnog gudačkog korpusa, udaraljki i duvača, vješto su oblikovale drugi i treći stav, kao i finalni trijumfalni marš. Izražajna fraziranja i sjajno vođene dinamičke gradacije od strane maestra Kraska, proizvodile su zvuk prepun romantičarskih emocija. Odličnim odabirom programa, a posebno izvrsnim i predanim tumačenjem i izvođenjem djela ruskih kompozitora, napravljen je veliki korak naprijed u ukupnom zvučnom utisku koji na publiku ostavlja crnogorski simfoničari.

